

הַנִּי שִׁירוֹתָא, לְאַנְחָרָא לִילִיא, דְּהָא הַשְׁתָּא עִידָּן
רַעֲוַתָּא אֵיהו, לְאַנְחָרָא עִילִּא וַתְּתָא.

פתח רבי יוסף ואמר, שיר השירים אשר לשלהמה.
שירתא דא אתער לה שלמה מלכא, כה
אתبني כי מקדשא, ועלמיון כלחו אשתלימו, עילא
וთטא בשלמיתא חדא. ואף על גב דחבריא כליגנו
בהאי, (נ"א מתי אמר) אבל שירתא דא לא אמר,
אלא בשלימז, כה סיהרא אתמליא בשלימז, זבי
מקדשא אתبني בגונא דלעילא בשעתא דאתبني
בי מקדשא לחתטא, לא זהה חדוה קמיה קדשא
בריך הוא, מיומא דאתברי עלמא, בההוא יומא.

**מושבון דעבד משה במדברא, לנחתא שכינההא
לארעא, בההוא יומא מושבון אחרא
אתוקם עמייה לעילא, במא דאיקמזה דבתיב,** (שמות

לשון הקידוש

אתה תהיה ראשית להאריך הלילה,
שערי עכשו עת רצון היא להאריך מעלה
התפלאה בשלמות, ובית המקדש נבנה
כמו שלמעלה בשעה שנבנה בית
המקדש למתה, לא היתה שמחה לפניו
הקדוש ברוך הוא מיום שנברא העולם
במו אותו היום.

**המושבון שעשה משה במדבר להורייד
שכינה לארץ, באוטו יום היקם מושבון
אחר עמו למעלה, כמו שברואה שבתוב**

אתה תהיה ראשית להאריך הלילה,
שערי עכשו עת רצון היא להאריך מעלה
המקדש נשלמו, מעלה ומטה.

פתח רבי יוסף ואמר, שיר השירים
אשר לשלהמה. שיר זה עיר אורה
שלמה המליך בשכינה בית המקדש,
ובכל העולמות נשלמו, מעלה ומטה,
בשלימות אחת. ואף על גב שהחברים
חלקו בזה (מתי אמר), אבל שירה זו לא

הוקם הפשָׁבָן, הפשָׁבָן: מְשַׁבֵּן אֶחָרָא דְאַתְקָם עֲמִיה, וְדָא מְשַׁבֵּן דְגַעַר מִטְטוֹרֹזָן, וְלֹא יָתֵיר. בֵּית רָאשָׁוֹן בְּדַאְתְּבָנִי, בֵּית רָאשָׁוֹן אֶחָרָא אֶתְבָנִי עֲמִיה, וְאַתְקִים בְּעַלְמִין בְּלָהּוּ, וְאַגְּהִיר (ר"א בְּעַלְמָא וְאַנְהִיר) לְכָל עַלְמִין, וְאַתְבָסָם עַלְמָא, וְאַתְפְתָחוּ כָל מִשְׁקָוֶפי עַלְמִין לְאַנְחָרָא, וְלֹא חָנוּתָה בְכָל עַלְמִין בְּהַחֲווֹא יוֹמָא, כְּדִין פְּתָחוּ עַלְאי וְתָאִי וְאַמְרוֹ שִׁירָתָא, וְהִינּוּ שִׁיר הַשִּׁירִים. שִׁירָתָא דְאַינְזָן מְנַגְּנִין דְמַנְגָּנוֹן לְקוֹידָשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (דף קמ"ג ע"ב).

דָּוִד מַלְכָא אָמֵר שִׁיר הַמְּעֻלוֹת, שָׁלֹמָה מַלְכָא אָמֵר שִׁיר הַשִּׁירִים, שִׁיר מְאַינְזָן מְנַגְּנִין. מָה בֵּין הָאֵי לְהָאֵי, דְהָא אַשְׁתָּמָע דְכָלָא חָד. אֶלָּא וְדָא כָּלָא חָד, אֶבֶל בְּיוֹמִי דָוִד מַלְכָא, לֹא הָווּ כָל אַינְזָן מְנַגְּנִין מְתַתְקָנוֹ בְּדוֹכְתִּיהָוּ, לְנָגְנָא כְּדָקָא

לשון הקורש

(המשך מהוקם הפשָׁבָן. הפשָׁבָן – מְשַׁבֵּן אחר שְׁחוּקָם עַמוֹ, וְזֹה מְשַׁבֵּן הַגַּעַר מִטְטוֹרֹזָן, וְלֹא יוֹתֵר. בְּשְׁנָבָנה בֵּית רָאשָׁוֹן, בֵּית רָאשָׁוֹן אֶחָר נְבָנָה עַמוֹ, וְהַתְקִים בְּכָל הָעוֹלָמוֹת וְהָאֵיר (בְּעוֹלָם וְהָאֵיר) לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וְהַתְבִּישָׂם הָעוֹלָם, וְנַפְתָחוּ כָל הַמִּשְׁקָוֶפים הָעַלְיוֹנִים לְהָאֵיר, וְלֹא הָיָה שְׁמָה בְּכָל הָעוֹלָמוֹת בֶּמוֹ אָתוֹ הַיּוֹם. אֶזְרָחָו)

יאות, ובי מקדשא לא אַתְבָנִי, וּבְגִינֵן כֵד לא אַתְתָקָנו לְעַילָא בְדוֹכְתִיְהו. דְהָא בִמְה דְאִית תְקוּנֵי דְמִשְׁמָרוֹת בָאֲרַעָא, אֹסֶף חַכִי בְרַקְיעָא, וּקְיַמֵין אַלְיוֹן לְקַבֵל אַלְיוֹן.

ובְיוֹמָא דְאַתְבָנִי בֵי מקדשא, אַתְתָקָנו בְלָדו בְדוֹכְתִיְהו, וּשְׁרָגָא דְלָא נְהָרָא שְׁרִיאת לְאַנְהָרָא. וּשְׁירָתָא דָא אַתְתָקָנָת לְגַבֵי מְלָפָא עַלְאה, מְלָפָא דְשְׁלָמָא דִילִיה. וְתוֹשְׁבָחָא דָא אִידִי מְעַלְיאָ, מְבָל תְשִׁבָחוֹן קְדָמָאי. יוֹמָא דְאַתְגָלִי תְשִׁבָחָתָא דָא (בְעַלְמָא) בָאֲרַעָא, הַהוּא יוֹמָא אַשְׁתָבָח שְׁלִימָו בְכָלָא, וּעַל דָא אִיחּו קְדָש קְדָשים.

בְסְפָרָא דָאָדָם קְדָמָה, הַזָה בְתִיב בֵיה. בְיוֹמָא דִיתְקָם בֵי מִשְׁבָנָא (ר"א דִיתְבָנִי בֵי מקדשא) יְתַעֲרֵז אַבָהוֹ שִׁירָתָא, עַילָא וְתָתָא. וּבְגִינֵן בְדָא אַשְׁכָחָנָא שִׁין מַאֲתָזָן רְגַרְבָן. וְאַלְיוֹן אִינְזָן דְקָא

לשון הקודש

ובית המקדש לא נבנה, ולא בנו לא היה מעלה מפל התשבות הראשונות. התתקנו למעלה במקומם. שחרי במו היום שתתגלונה תשובה זו (בערך) שיש תקוני מושמרות באָרֶץ, אף בד בְרַקְיעָא, ועומדים אלה בוננו אלה.

וביום שנבנה בית המקדש נתקנו כלם במקומם, והנרג שלא מאיר התחילה לעאריך. ושירה זו נתקנה למולך העליון, המשום בד מצאנו שין מאותיות גדולות. המלך שהשלום שלו. וחתשבהת הוא

אתערו, לאו דאיינון מנגנון, אלא דאיינון מתערו
לגבוי עילא. (ד"א לע"ג בביבול) שיר דאיינון שירין רברבן,
דממן על עלמין בלהו.

וְתִגְנִין, בההוא יומא קם יעקב שלימה, וועל
בגנטא דען, בחידו, על הזכתה. כדרין
גנטא דען, שארי לנגנא, וכל אינון בוסמין
דגנטא. מאן גרים שירתא דא, ומאן אמר לה. חני
אימא דא יעקב, דאלמלא איהו לא עאל בגנטא
רען, לא אמר גנטא שירתא.

שירתא דא שירתא, דאייה כללא דכל אוריתא.
שירתא דעלאי ותאי מתערו לגביה.
שירתא דאייה בנוונא דעלמא דלעילא, דאייה
שבת עלה. **שירתא דשמא קדישא עלה,**
אתער בעיגייה. ועל דא איהו קדש קדשים. מאי

לשון הקודש

ואלה הם שעוררו, לא שהם מנגנים,
הוּא לא שהם מעוררים אל מעלה. (ביבול)
שיר של אותם גודלים שטמפניים על כל
העולם.

שירה זו שירה, שהיא כלל של כל
התורה. **שירה שעליונים ותחתונים**
מתעוררים אלה. **שירה שהיא כמו**
העולם של מעלה, שהוא שבת העלינה.
שירה שהשם הקדוש העליון מתער
של הון. מי גרים שירה זוומי אמר

טעם. בגין דכל מלאי ברחמו ובחדוה כלא. (ו"א) בגין דבום של ברכה אתייב בימינא, בגין דאתיהיב בימינא, כדין כל חידו וכל רחמו אשתח. בגין לכך ברחמו ובחדוה כל מלאי.

בזמנא דהאי ימינה אתהדר לאחורא, כמה דעת אמר (אייה ב) השיב אחורה ימינו, בדין פום של ברכה אתייב בשמאלא. בגין דאתיהיב בשמאלא, שריאו עליyi ותטאاي למפתח עלייה קינה. ומאי קאמרי. אי בה, אי בום של ברכה, דאתר עלאה דתוית יתבא בוניה אתמנע ואתגרע מנה בגין לכך שיר השירים, דהוה מסטרא דימינא, כל מלאי רחמו וחדוה. אי בה, דחסיר ימינה, ואשתח שמאלא, כל מלאי אינון קנטורי זקינז.

לשון הקידש

בשمال, מתחילהם עליונים ותחתונים לפתח עלייו קינה. ומה אומרים? אי בה, ושמהה הבל. משום של ברכה, שמקום עליון שחייתה יושבת בתוכו נמנע וננערע ממנה. משום לכך שיר השירים, שחייה מצד הימין, כל דבריו אהבה ושמחה. אי בה, שחרר הימין וגמצא השמאל, כל ברכיו קנטורים זקינות.

בשבילה, ולבן הוא קדש קדשים. מה הטעם? משום של דבריו אהבה ושמחה. ברכה נתנת בימין. בגין שנתנת בימין, או כל השמחה וכל אהבה נמצאים. ולבן כל דבריו אהבה ושמחה.

בזמן שהימין הו חזרת לאחור, במו שנאמר השיב אחורה ימינו, או בום של ברכה נתנת בשמאל. בגין שנתנת

וְאֵי תִּמְאָה הַא בֶּל חִידּוֹ, וְכֹל חִדּוֹה, וְכֹל שִׁיר,
 מִסְטָרָה דְשָׁמָאלָה אַיְהוּ, וְעַל דָא לְזָאי
 מִסְטָרָה דְשָׁמָאלָה מְנֻגְנִי שִׁירָתָא. אַלְא, בֶּל חִידּוֹ
 דְאַשְׁתַּבָּח מִסְטָרָה דְשָׁמָאלָה, לֹא אַשְׁתַּבָּח אַלְא
 בְּזָמָנָא דִימִינָא אֲתַדְבָּק בְּחִדּוֹה. וּבְזָמָנָא דִימִינָא
 אֲתַעַר וְאֲתַדְבָּק בְּחִדּוֹה, בְּדִין הַהוּא חִדּוֹה מִימִינָא,
 אַיְהוּ דָקָא אֲוֹטִיב לְרַתְחָא, וּבְדַרְתָּחָא אַשְׁתַּבָּח,
 וְחִדּוֹ אַיְהוּ מִסְטָרָה דִימִינָא, בְּדִין חִדּוֹה שְׁלִימָתָא
 אֲתַי מְהָאי סְטָרָה. וּבְדַרְתָּחָא לֹא אַשְׁתַּבָּח, רַתְחָא
 דְשָׁמָאלָה נְפִישׁ, וְלֹא שְׁבִיךְ, וְלֹא אֲוֹטִיב, וְלֹא חִדּוֹ.
 בְּדִין אַיְכָה, אַיְכָה. בּוּס שֶׁל בְּרַכָּה מָה תְּהִא עַלְיָה,
 דָקָא יִתְבָּא בְשָׁמָאלָה, וְרַתְחָא נְפִישׁ, וְלֹא שְׁבִיךְ.
 וְדָאי קְנֻטוּרִין וְקִינּוֹן מִתְעָרִין.

אֶבֶל שִׁיר הַשִּׁירִים, וְדָאי בּוּס שֶׁל בְּרַכָּה דְאַתִּיהִיב
בִּימִינָא, וְאַתְמִסְרָ בְּגַנִּיהִיא, וְעַל דָא בֶּל רְחִימָוּ

 לשון הקודש

וזאם התאמיר, הרי בֶל שְׁמָחָה וְכֹל חִדּוֹה
 הַיּוֹם, אוֹ חִדּוֹה שְׁלָמָה בָאָה מִהָצֵד הוּא.
 וְכֹל שִׁיר הָוָא מִצְדֵּךְ הַשְּׁמָאל, וְלֹבֶן הַלְוִוִּים
 מִצְדֵּךְ הַשְּׁמָאל מְנֻגְנִים שִׁירָה. אַלְא בֶל
 שְׁמָחָה שְׁגַמְצָאת מִצְדֵּךְ הַשְּׁמָאל, לֹא
 נִמְצָא אַלְא בְזָמָן שְׁהִימִין גַּדְבָּק עַפּוֹ.
 וּבְזָמָן שְׁהִימִין מִתְעוֹרֶר וְגַדְבָּק עַמוֹּ, אוֹ
 אַוְתָה חִדּוֹה מִימִין מִיטִיבָה אֶת הַבָּעֵם.
 וּבְשְׁהַבָּעֵם שְׁוֹבָךְ וְהַשְּׁמָחָה הִיא מִצְדֵּךְ
אֶבֶל שִׁיר הַשִּׁירִים, וְדָאי בּוּס שֶׁל בְּרַכָּה
 קְנֻטוּרִים וְקִינּוֹת.

וְכֹל חִידָׁו אֲשֶׁתְּבָחַ. וּבְגַנֵּן בְּךָ כָּל מְלוֹי בְּרָחִימָיו וּבְחִדְזָה, וְלֹא אֲשֶׁתְּבָחַ בְּשֶׁאָר כָּל שִׁירֵינוּ דַעַלְמָא הַכִּי. וּבְגַנֵּן דָּא מִסְטָרָא דְאַבָּהָן אַתְּעַר שִׁירְתָּא דָא.

יוֹמָא דְאַתְּגָלִי שִׁירְתָּא דָא, הַהוּא יוֹמָא נְחַתָּת שְׁבִינָתָא לְאַרְעָא, דְכַתִּיב, (מלכים א' ח') וְלֹא יִכְלֹא הַכְּהָנִים לְעַמְדַת לְשִׁרָת וָגוֹ. מַאי טָעָמָא. בְגַנֵּן בַּי מְלֹא כְבָוד יְיָ אֶת בֵּית יְיָ. בַּהֲהֹא יוֹמָא מִפְשָׁש, אַתְּגָלִיאת תּוֹשְׁבָחָתָא (דף קמ"ד ע"א) דָא, וְאַמְרָה שְׁלָמָה בְּרוּתָה קְדֻשָּׁא.

תוֹשְׁבָחָתָא דְשִׁירְתָּא דָא, אֵיהָי כָּלָל דְכָל אָוּרִיאָתָא. כָּלָל דְכָל עַזְבָּדָא דְבָרָאשִׁית, כָּלָל דְרִזָּא דְאַבָּהָן, כָּלָל דְגַלְוָתָא דְמִצְרָיִם. וּבְדַנְפָקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרָיִם. וְתוֹשְׁבָחָתָא דִימָא. כָּלָל דְעַשֶּׂר אָמִירָן. וְקִיּוֹמָא דְהַר סִינִי. וּבְדַ

לשון הקודש

בֵּית ה'. בָּאוֹתוֹ יוֹם מִפְשָׁש הַתְּגָלָתָה הַתְּשִׁבָּתָה הַזָּאת, וְאָמַר אָוֹתָהּ שְׁלָמָה בָּרוּם הַקְּדָשָׁה.

תְּשִׁבָּתָה הַשִּׁירָה הַזָּוּ הִיא כָּלָל שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. הַכָּלָל שֶׁל כָּל מִעְשָׁה בְּרָאשִׁית. הַכָּלָל שֶׁל סָוד הָאָבוֹת. הַכָּלָל שֶׁל גָּלוּת מִצְרָיִם, וּבְשִׁיצְׁנָה לְאַרְץ, שְׁכָתוֹב (מלכים א' ח') וְלֹא יִכְלֹא הַכְּהָנִים לְעַמְדַת לְשִׁרָת וָגוֹ. מִצְדָּה הָאָבוֹת הַתְּעוֹרֶה שִׁירָה זוֹ.

הַיּוֹם שְׁהַתְּגָלָתָה הַשִּׁירָה הַזָּוּ, בָּאוֹתוֹ יְרֻדָּה שִׁכְנָה לְאַרְץ, שְׁכָתוֹב (מלכים א' ח') וְלֹא יִכְלֹא הַכְּהָנִים לְעַמְדַת לְשִׁרָת וָגוֹ. מִה הַטּוּם? מִשּׁוּם בַּי מְלֹא כְבָוד ה' אֶת

אֶזְלָוִי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּרָא, עַד דַעַלְיוֹ לְאַרְעָא, וְאַתְּבָנִי
בַּי מִקְדְּשָׁא. כֵּלָלָא דַעֲטוֹרָא דְשִׁמָּא קְדִישָׁא עַלְהָה,
בְּרַחְיָמוֹ וּבְחִדּוֹה. כֵּלָלָא דְגַלּוֹתָהָוּן דִיְשָׂרָאֵל בְּיַנִּי
עַמְפִיא, וּפִירְקָנָא דְלָהָוּן. כֵּלָלָא דְתִיחִית הַמְתִים,
עַד יוֹמָא דָאִיהִי שְׁבָת לִיְיַיִ. מַאי דְהָוָה, וּמַאי דְהָוָי,
וּמַאי דְזָמִין לְמַהָוָי, לְבַתֵּר בְּיוֹמָא שְׁבִיעָה, בְּדַיְהָא
שְׁבָת לִיְיַי, כֵּלָא אִיהָוּ בְשִׁיר הַשִּׁירִים.

וְעַל דָא תְגִינָן, כֵל מָאוֹ דְאַפִיק פְסוֹקָא דְשִׁיר
הַשִּׁירִים, וְאָמֵר לֵיה בְבִי מִשְׁתִּיאָ. אֹרְיִיתָא
אִיהִי חֲגִירָת שָׁק, וְסַלְקָא לְגַבֵּי קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא,
וְאָמֵרָה קְמִיה, עַבְדוּ לֵי בְנִיךְ מְחוֹזָבְבִי מִשְׁתִּיאָ.
וְדָאי אֹרְיִיתָא סַלְקָת וּקְאָמְרָת הַכִּי, בָגִין דָא
אָצְטְרִיךְ לְגַטְרָא, וְלַסְלָקָא עַטְרָא עַל רִישִׁיה דְבָר
נֶשֶׁן, כֵל מָלה וּמָלה דְשִׁיר הַשִּׁירִים.

לשון הקידוש

וְעַל זֶה שְׁנִינוּ, כֵל מִשְׁמוֹצִיא פְסוֹק שֶׁל
שיר השירים וְאָמֵר אָתוֹ בְבִית
הַמִּשְׁתָּה, הַתּוֹרָה הַוְגוֹרָת שָׁק, וְעוֹלָה
לְקָדוֹשׁ-בָרוֹךְ-הוּא וְאָמְרָת לְפָנָיו עָשָׂו
אָתוֹ בְנִיךְ צָחֻק בְּבֵית הַמִּשְׁתָּה. וְדָאי
שְׁבָת לָהּ. מַה שְׁהִתָּה, וּמַה שִׁיחִיה, וּמַה
שְׁעַתִּיד לְהִיוֹת אַחֲרֵי הַיּוֹם הַשְׁבִיעִי,
בְּשַׁתְּחִיה שְׁבָת לָהּ, הַכָּל נִמְצָא בְשִׁיר
הַשִּׁירִים.

וְאֵי תִּמְאָ אַמְּאי אֲיַהִי בֵּין הַבְּתוּבִים, הַכִּי הוּא וְנֶאֱי, בְּגַיְן דָּאֵיהָו שִׁיר תֹּשְׁבָחַתָּא דְּבָנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, קָא מִתְעַטְּרָא לְעַילָּא. וּבְגַיְן פֵּה, כֹּל תְּשִׁבְחָנוּ דְּעַלְמָא, לֹא סְלָקָא רַעֲוָתָא לְגַבְיִ קְדֻשָּׁא בְּרִיךְ הוּא, בַּתְּשִׁבְחַתָּא דָא.

הַכִּי אַזְלִיפְנָא, שִׁיר, חָדָר. הַשִּׁירִים, תְּרֵין. אֲשֶׁר, הַא תָּלַת. וְרֹזֵא דָא, דָאֵתִיהִיב כּוֹם שֶׁל בְּרִכָּה וְאַתְּגַטְּיל בֵּין יְמִינָא וַשְּׁמָאלָא. וּכְלָא אַתְּעַר לְגַבְיִ מְלָפָא דְּשָׁלָמָא דִילִיה. וּבְהָאֵי אַסְטָלָק רַעֲוָתָא לְעַילָּא לְעַילָּא בְּרֹזֵא דָאֵין סּוֹף. רַתִּיכָא קְדִישָׁא הַבָּא אַשְׁתַּבָּח. דָהָא אַבְהָן אַיְנוֹ רַתִּיכָא, דָוד מְלָפָא אַתְּחָבָר עַמְהָוָן, אַיְנוֹ אַרְבָּעָ רֹזֵא דָרַתִּיכָא קְדִישָׁא עַלְמָה. וּבְגַיְן פֵּה, אַרְבָּעָ תִּיבֵּן בְּהָאֵי קְרָא קְדֻמָּה, רֹזֵא דָרַתִּיכָא קְדִישָׁא שְׁלִימָתָא.

לשון הקודש

ואם תאמֵר, לָמָה הוּא בֵּין הַבְּתוּבִים? – וּשְׁמָאל. וְהַכְּלָל מִתְעוֹזָר לְפָלָךְ שְׁהַשְׁלָום שְׁלָלוּ. וּבָזָה עוֹלָה רְצֽוֹן לְמַעַלָּה לְמַעַלָּה בְּסָוד הָאֵין סּוֹף. בָּאָן נִמְצָאת מְרֻכָּבָה קְדוּשָׁה, שְׁהָרִי הָאָבוֹת הֵם הַמְּרֻכָּבָה, וְדוֹד הַפָּלָךְ מִתְחָבֵר עַמָּם, וְהֵם אַרְבָּעָה, סָוד הַמְּרֻכָּבָה הַקְּדוּשָׁה הַעֲלִיוֹנָה חַכְמָה בְּנֵיה תְּפִאָנָה וּמְלָכוֹת, או חַסְד גְּבוּרָה תְּפִאָנָה וּמְלָכוֹת. וְלֹכֶן אַרְבָּעָ תְּבּוֹת בְּפֶסְקָה הַרְאָזוֹן הַזֹּה, סָוד שְׁנִים. אֲשֶׁר – הַרְיִ שְׁלָשָׁה. וְסָוד וְ – שְׁנִתְנָה כּוֹם שֶׁל בְּרִכָּה וּגְטָלָת בֵּין יְמִין

כָּךְ לְמִרְנָנוּ שִׁיר – אֶחָד. הַשִּׁירִים – שְׁנִים. אֲשֶׁר – הַרְיִ שְׁלָשָׁה. וְסָוד וְ – שְׁנִתְנָה כּוֹם שֶׁל בְּרִכָּה וּגְטָלָת בֵּין יְמִין

תו רֹא דָא, שיר: דָא רֹא דְרוּד מַלְבָא, דָאִיחו
רֹא לְסַלְקָא בְשִיר. השירים: אלין אֶבְהָן, רֹא
דְמַמְנָן רְגֵרְבָן, רְתִיבָא שְׁלִימָתָא בְדָקָא יְאָות. אֲשֶׁר
לְשַׁלְמָה: רֹא מָאן דְרַכְיב עַל רְתִיבָא שְׁלִימָתָא דָא.

ובהאי קְרָא אֲשַׁתְכָה שְׁלִימָו דָרְזָא, מִן הָעוֹלָם
וְעַד הָעוֹלָם, רֹא דְכָל מְהִימָנָתָא. וּבְלֹא
אִיחו רְתִיבָא שְׁלִימָתָא לְמָאן דִידִיע, וְלְמָאן דָלָא
אֲתִידָע, וְלִית מָאן דְקָאים לְמַגְדָע בֵיה. וְעַל דָא
אֲתִמָר הָאִי קְרָא בְאַרְבָע תִּיבְין, רֹא דְרְתִיבָא
שְׁלִימָתָא מַכְל סְטְרִין. מָאן וְלְהַלְאָה, רֹא
לְחַבְמִין אֲתִמָסָר.

וְתוֹ אֵית בֵיה רֹא בְנִימָאָה, דְתָגִינָן, מָאן דְחַמְיָ
עֲנָבִין בְחַלְמִיה, אֵי חִינְרִין אִינְוּן טְבִין.
אַוְכְמִין, בְזִמְנָן טְבִין, דָלָא בְזִמְנָן צְרִיכִין רְחַמְיָ. מָאי

לשון הקודש

עוד סוד זה, שיר – זה סוד של דוד הָאֱמוֹנה. ובכל הוא מְרֻכֶבָה שְׁלָמָה לְמי
הַמֶּלֶךְ, שהוא סוד לְעָלוֹת בְשִיר.
שִׁידְעָן וְלִמי שְׁלָא נְדוּעָן, וְאֵין מַי שְׁעוּמָד
הַשִּׁירִים – אַלְוּ הָאָבוֹת, סוד הַמְמָנִים
הַגְּדוֹלִים, מְרֻכֶבָה שְׁלָמָה בְרָאוֹי. אֲשֶׁר
לְשְׁלָמָה – סוד מַשְׁוֹכֵב עַל הַמְרֻכֶבָה
מַכְל הַאֲדָרִים. מָאן וְהַלְאָה גַּמְסָר הַפּוֹד
לְחַקְמִים.

וְבְפִסְקָה הַזָּהָה נְמִינָת שְׁלָמוֹת של הַפּוֹד
שְׁרוֹאָה עֲנָבִים בְחַלּוֹם, אֵם לְבָנִים – הַם

שָׁנָא חִזְרֵי, וַיֹּאמֶר שָׁנָא אַוְכְּמֵי, וַיֹּאמֶר שָׁנָא בְּזִמְנָן,
וַיֹּאמֶר שָׁנָא דָלָא בְּזִמְנָן. וַתֹּוֹ, תְּגִינֵּן אֲכָלוֹן לְאַיִלּוֹן.
אַוְכְּמֵי, מִזְבְּטָה לֵיהֶ דְּהֹוֹא בְּן עַלְמָא דָאַתִּי, אַמְּמֵי.

אֲלָא תְּגִינֵּן, אַיְלָנָא דְּחַב בֵּיהֶ אָדָם קִדְמָאָה, עַנְבִּין
הָוּ, דְּכַתִּיב, (דברים ל'ב) עַנְבָּמוֹ עַנְבִּי רֹוֹשׁ. וְאַלְיָין
אַיִלּוֹן עַנְבִּין אַוְכְּמֵין, בְּגַיְן דְּאִית עַנְבִּין אַוְכְּמֵין, וְאִית
עַנְבִּין חִזְרֵין. חִזְרֵין טְבִין, דְּהָא מִסְטָר דְּחִי אִינּוֹן.
אַוְכְּמֵין צְרִיכֵין רְחִמֵּי, דְּהָא מִסְטָרָא דְּמֹותָא אִינּוֹן.
בְּזִמְנָן טְבִין, מָאי טְעַמָּא. בְּגַיְן דְּבִזְמָנָא דְּחִזְרֵי
שְׁלִיטָן, כְּלָא אַתְּבָסָם, דְּהָא בְּהַהְוָא זְמָנָא כְּלָא
אַצְטְּרִיךְ לְתַקְוִנָּא, וְכְלָא אִיהוּ שְׁפִיר, וְכְלָא תַּקְוִנָּא
חָדָא, אַוְכָמָא וְחִזְרָא. וּבְזִמְנָא דְּחִזְרֵי לֹא שְׁלַטָּאָן,
וְאַוְכְּמֵי אַתְּחֻזּוֹן, לְמִינְגדָּע דְּהָא בְּדִינָא דְּמֹותָא סְלִיקָן,
וְאַצְטְּרִיךְ רְחִמֵּי, דְּהָא אַיְלָנָא דְּחַב בֵּיהֶ אָדָם

לשון הקידוש

שְׁחָרִים, מִשּׁוּם שִׁישׁ עַנְבִּים שְׁחָרִים וַיְשַׁבְּנָם טּוּבִים,
עַנְבִּים לְבָנִים. הַלְּבָנִים טּוּבִים, שְׁחָרִים הַם
מִצְדָּה הַחַיִּים. שְׁחָרִים צְרִיכִים רְחִמִּים,
בְּלִבְנִים, וְמָה שׂוֹנֵה שְׁחָרִים, וְמָה שׂוֹנֵה
בְּזִמְנָם, וְמָה שׂוֹנֵה שְׁלָא בְּזִמְנָס? וְעוֹד
שְׁנִינוּ, אַכְלָת אַוְתָם שְׁחָרִים – מִבְטָח
לו שְׁהָוָא בֵּן הָעוֹלָם הָבָא. לְמָה?
אֲלָא שְׁנִינוּ, הָעִז שְׁחָטָא בּוּ אָדָם
הָרָאשָׁון, עַנְבִּים הָהִיא, שְׁבָתָהוּב וַיָּבֹסְתָּה
עַנְבָּמוֹ עַנְבִּי רֹוֹשׁ, וְאַלְהָה הָם עַנְבִּים

קדמָאָה, וְגָרִים מֹתָא לֵיה וְלִבְלֵל עַלְמָא חַמָּא.
הַבָּא אֵית לְאִסְתְּבָלָא, וְאֵי לֹאו דְמִר הַכָּא, לֹא
 אִמָּא. תְּגִינָן דַעַלְמָא דָא, אֵיהו בְּגֻזּוֹנָא
 דַעַלְמָא דְלַעַילָא, וְעַלְמָא דְלַעַילָא כֶל מֵה דְהֹהָה
 בְּהָאֵי עַלְמָא, הַכִּי אֵיהו לְעַילָא, אֵי נְחַשׁ גָּרִים
 מֹתָא לְאָדָם לְתָתָא, לְעַילָא אֲמָאי. (דף קמ"ד ע"ב) אֵי
 תִּימָא, (עו"ד) לְאִתָּתָא, (ס"א לְתָתָא) דְבָגִין נְחַשׁ אֲגָרָע
 נְהֹרָא, דְהָא סִיחָרָא גְּרָע נְהֹרָא לְזִמְנִין, וּבְהָהָא
 זִמְנָא אִידִי מִיתָת. דְכִירָא אֲמָאי. דָאֵי נִימָא
 דְסִיחָרָא בְּעַטִּיו דְהָאֵי נְחַשׁ מִיתָת, בְּגָרִיעָו דְנְהֹרָא.
 הָא תְּגִינָן, דְלָא בָגִין נְחַשׁ הָוּה. אֶלָא דְאָמָרָה
 סִיחָרָא קְמִי קְדָשָׁא בָּרוּךְ הוּא וּבוּ, הָא לֹא הָוּה
 בָגִין נְחַשׁ. וְאֵי תִּימָא דְבָעַלה הַכִּי הוּא, חַם וְשַׁלּוּם
 דְגָרִיעָו הָנוּ לְעַילָא.

לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ

יש לדעת שָׁהָרִי בְּדִין הַמוֹתָה עַזָּה, לְאַשָּׁה (לְמַטָּה), שְׁבָנָלָל הַנְּחַשׁ גְּרָע הָאוֹר,
 וְאַרְיךְ רְחִמִּים, שָׁהָרִי הָעַז שָׁבּוֹ חַטָּא
 אָדָם הָרָאשׁוֹן וְגָרָם מֹות לֹו וְלִבְלֵל הָעוֹלָם
 הוּא רָאָה.

כִּאן יִשׁ לְהַתְבוֹנֵן, וְאֵם מֹורי לֹא כִּאן –
 לֹא אָמָר. שְׁנַיּוֹנוֹ שָׁהָעוֹלָם הָזֶה הוּא בְּמוֹ
 הָעוֹלָם שְׁלָמָעָלה, וְהָעוֹלָם שְׁלָמָעָלה –
 כָל מָה שִׁיאַשְׁנוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּד זֶה
 לְמַעַלָּה. אֵם הַנְּחַשׁ גָּרָם מֹות לְאָדָם
 לְמַטָּה, אֵז לְמָה לְמַעַלָּה? אֵם תָּאמָר (עה)

אֲלֹא כֵּל דָּא סְתִּיר אַזְרִיכָּתָא, וְנַחַשׁ בְּכֶל אַתְקִין גְּרִיעָה. תֵּא חַזֵּי וְהַכִּי אַזְלִיפְגָּא, כֵּל מַה דַּעֲבָר קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא עַילָּא וְתָתָא, כֵּל אַבְרָזָא דְּדָבָר וְנוֹקְבָּא אַיְהָוּ, וּבְמַה דְּרָגֵין אַיְנָין לְעַילָּא, מְשֻׁנְּגִין אַלְיָן מְאַלְיָן. וּמְדָרְגָּא עַד דְּרָגָא רַזָּא דָּאָדָם, וְאַיְנָין דְּרָגֵין דָּאַיְנוּן וַיְנָא חַדָּא, עַבְדָּלָן קָדְשָׁא בְּרִיךְ הַזָּא דִיזְקָנָא דְּחַדָּגָפָא, עַד דִּסְלָקִין בְּרָזָא דָּאָדָם.

וְתָגִינֵן, בְּיוֹמָא תְּגִינָא דְּעוֹבָדָא דְּבָרָאשִׁית, דְּאַתְבָּרִי בֵּיה גִּיהְנָם, אַתְעַבֵּיד חַד גְּוֹפָא בְּרָזָא דָּאָדָם, וְאַיְנָין שְׁיִפְיָן מְפָנָן דְּמַתְקָרְבֵּין לְאַשָּׁא, וּמְתַיֵּן וּמְהַדְּרוֹן כְּמַלְקָדְמָיוֹן. וְדָא בְּגִין דָּאַיְנוּן אַתְקָרְבּוּ לְגַבֵּי הָאִי חֹווֹיא, וְאַיְהוּ אָדָם קְדָמָאָה דְּאַתְפָּתָא גַּו מְשֻׁבָּנָא בְּהָאִי חֹווֹיא, וּעַל דָּא מִיתָּא, וְחוֹווֹיא גְּרִים לֵיה מַותָּא דָּאַיְהוּ קָרִיב לֵיה.

לשון הקודש

אֲלֹא כֵּל זֶה סְתִּיר תֹּרֶה, וְנַחַשׁ תְּקֻנוּן כָּל גְּרִיעָה. בא וְרָאָה, וְכֵד לְמַרְנוֹן, כֵּל זֶה שְׁעָשָׂה הַקְּרוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַלָּה וְלְמַטָּה, הַכֵּל הַזָּא בְּסָוד שֶׁל זֶכֶר וְנוֹקְבָּה, וְכֵפֶה דְּרָנוֹת הָן לְמַעַלָּה מְשֻׁנָּות אַלְוָן מַאֲלָג, וּמְדָרְגָּה עַד דְּרָנָה סָוד שֶׁל אָדָם, וְאָתָן דְּרָנוֹת שָׁהֵן מֵין אַחֵר, עַשְׂה אָתָן הַקְּרוּשׁ בְּרוּךְ הוּא דִיזְקָנָן שֶׁל גַּוְף אַחֵר,

ובכל אחר אדם דבר ונוקבא איהו, אבל אדם דאייהו קדיישא עלאה, איהו שלטא על כלא, דא יהיב מזונא וחייב לכלה. עם כל דא בכלא מנע נהרא האי חוץ תקיפה. בד מסאייב משכנא נוקבא דההוא אדם בדק אמר מיתה, ידכורה מית, וסליקון במלקדמי. ועל דא כלא בגונא דלעילא.

אבל איינו ענין אויבמין, מובטח ליה דהוא בן עלמא דאתני, בגין דשיצי, ושליט על ההוא אחר, (נ"א ואבער) ואתגבר עלייה, ואדק ליה, במה דאת אמר (דניאל ז) אבלא ומדקה. בגין דאבער היהיא קליפה תקיפה, הוא אתקרב לנבי עלמא דאתני, וליית מאן דמחי בידיה. ועל דא, מאן דחמי בחלמיה דאיינו ענין אויבמין אבל ומתקבר מובטח ליה וכו'.

לשון הקודש

ולבן מות, והנחש גרים לו מות שהוא התקרב אליו. ובכל מקום אדם הוא זכר ונוקבה, אבל אדם שהוא קירוש עליזן, הוא שולט על הפל, זה הנוטן מזון וחימם לפל. ולבן בכל פגע אור הנחש הקשה. בשטמא את המשבן, נקבתו של אותו אדם מטה במו שאמר, והזכיר מות, ועלוי במקדם.

בגונא דא, לא חוי שיר בבייתא לדוד, עד דאתעברו אינון ענבים אומין, וועלטא עליהו, וכדין אתמר שיר השירים, כמה דאתמר. ואפילו באתר דא אקרי ענבים, כמה דאת אמר (הושע ט) בענבים במדבר וגו', ואליין אינון ענבים חוריין.

שירתא דא אידי מעליא על כל שאר שיריןDKDM. כל שירין DKDM אמרו, לא סליקו אלא גו שירין DMacci עלאי אמרו. ואף על גב זה איקמו, אבל כתיב שיר המעלות לדוד, שיר המעלות שיר DMacci עלאי אמרו. דאיון מעלות ודרגין. אמרו למן. לדוד. לבקש טרפה ומזונא מגיה.

לשון הקידש

בחלומו אותם ענבים שחרים אוכל לשירים מהדק, מבטח לו וכו'. שחראים אמרו, לא עלו אלא תוך במו בן לא היה שיר בבית דוד עד השירים שהמלכים העליונים אמרו. ואף על גב שחרי פרשות, אבל בר טוב עליהם, ואו נאמר שיר השירים במו שנתבאר. ואפלו במקום זה נקרא ענבים, במו שנאמר (הושע ט) בענבים במדבר וגו', ואלה הם ענבים לבנים. שירה זו היא מעלה על כל שאר

תנו שיר המעלות, במה דעת אמר (תהלים מו) על עמלות שיר. (שיר השירים א) על בן עמלות אהובך. לדוד, בגין דוד מלכא עלאה, דאייה משבח תדריך למלך עלאה.

כינזון דאתא שלמה מלכא, אמר שיר דאייה עלאה לעילא. דברברבי עלמא עלאין, קאמרי לנו כי מלכא עלאה, דשלמא כלא דיליה. כלחו דעתמי שירתא, לא סליק בה היא שירתא לומר, אלא היא שירתא דמלacci עלאי קאמרי. בר שלמה מלכא, דסליק בה היא שירתא לפיה דברברבין עלאין עמודי עלמא קאמרי. כל בני עלמא בرتיבין תהאין, שלמה מלכא בرتיבין עלאין.

ואי תימא, משה דסליק בדרכא דגבואה ובחביבו לגבוי קדשא בריך הויא, על כל בני עלמא.

לשון הקודש

עוד שיר המעלות – כמו שנאמר (תהלים כ) על עמלות שיר. (שיר א) על בן עמלות אהובך. לדוד – בשビル דוד המלך העליון שמשבח תמיד את המלך העליון.

כינזון שבא שלמה המלך, אמר שיר שהוא עליון למלך, שנזרלי עולם עליונים אומרים למלך העליון שעלה בדרכות